

Arrest

nr. 165 928 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 26 juni 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 20 mei 2015 in Bulgarije en op 3 en 4 juni 2015 in Hongarije (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 15).

1.2. Op 21 december 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 december 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 13/10/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 9 december 2015, van 14u21 tot 17u36, bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat Isabelle Ghellinck loco Franz Gheleyn was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger, beweert dat uw vader door de taliban werd doodgeschoten op 15 qaus 1393 (6 december 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) omdat hij voor de nationale veiligheidsdiensten werkte. Na zijn dood werd u door de taliban afgeperst. Een buurman van u die bij de politie zit, zag u geld geven aan de taliban en stelde de autoriteiten hiervan op de hoogte. U werd opgepakt en naar het districtscentrum gebracht, waar u later die dag werd vrijgelaten na bemiddeling van de dorpsoudsten. Kort hierna besloot u het land te verlaten omdat u bang was voor de taliban en de Afghaanse autoriteiten.

Op 22 hamal 1394 (11 april 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. U kwam in België aan op 25 juni 2015. U diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2015.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten neer: vijf dreigbrieven van de taliban; een attest van de dorpsoudsten waarin beschreven staat dat u door de taliban werd afgeperst; een attest van de dorpsoudsten waaruit blijkt dat uw vader voor de nationale veiligheidsdiensten werkte, bevestigd door het hoofd van de Nationale Veiligheid van Laghman; een attest van uw school waarin beschreven staat dat u een vlijtig student bent; diverse foto's.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban en de lokale autoriteiten. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt ten eerste niet aannemelijk gemaakt dat uw vader door de taliban werd vermoord omdat hij voor de nationale veiligheidsdiensten werkte.

Zo blijkt uw kennis over het werk van uw vader bijzonder lacunair. Gevraagd wat uw vader precies deed voor de nationale veiligheid, verklaart u aan het begin van het interview dat hij informatie moest doorgeven aan de overheid als er bommen of landmijnen waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 5). Wanneer u later tijdens het interview gevraagd wordt of u op de hoogte bent van specifieke informatie die uw vader heeft doorgespeeld, herhaalt u opnieuw dat uw vader de overheid op de hoogte bracht als hij een verdacht persoon of een bom zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 24). Gevraagd of uw vader dan ooit een dergelijke bom vond, stelt u echter dit niet weet, omdat uw vader, als hij er al één vond, dit nooit aan u zou zeggen (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 24). Aangezien u het zelf tot twee maal toe aangeeft dat het één van de hoofdtaken van uw vader voor de nationale veiligheid was om de locatie van bommen aan de overheid door te geven is het vreemd dat u geen enkel specifiek voorval kunt benoemen waarin uw vader in uw eigen dorp een bom vond en de locatie daarvan aan de autoriteiten doorgaf.

Ook over de manier waarop uw vader de informatie die hij aan de autoriteiten doorspeelde precies vergaarde, blijft u bijzonder vaag. Hiernaar gevraagd stelt u enkel dat hij zelf in het dorp woonde en dus zelf informatie vergaarde (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 5). Gevraagd of hij dan enkel in uw eigen dorp werkte, stelt u echter dat hij ook voor andere plaatsen verantwoordelijk was en dat hij ook daar als er een probleem was, informatie vergaarde en die doorspeelde aan de autoriteiten. Het is dan ook vreemd dat u niet verder kunt uitweiden over de manier waarop uw vader aan zijn informatie kwam. Ook blijkt u niet te weten aan wie uw vader deze informatie dan precies moest doorgeven (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 24). Wel stelt u dat hij voor zijn werk dagelijks langs het districtshuis ging en contact onderhield met het districtshoofd (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 5 en p. 24). Het is dan ook vreemd dat u niet met zekerheid kunt stellen wie er, in de drie jaar dat uw vader voor de nationale veiligheid werkte, districtshoofd was over uw district Qarghayi. Zo stelt u, hiernaar gevraagd, dat Haji Alif Shah misschien het districtshoofd van Qarghayi was toen uw vader voor de nationale veiligheid werkte, maar dat het Asadullah was toen u vertrok (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 21). Niet alleen is het vreemd dat u niet met zekerheid kunt stellen wie er districtshoofd was van Qarghayi in de jaren dat uw vader bij de nationale veiligheid werkte -en voor zijn job zeer frequent contact onderhield met het districtshoofd-, het is ook vreemd dat u stelt dat Haji Alif Shah als districtshoofd zou zijn opgevolgd door Asadullah terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het omgekeerde het geval is en Asadullah (Behbud) districtshoofd was in Qarghayi voor Haji Alif Shah er aan de macht kwam.

Daarnaast wordt opgemerkt dat het vreemd is dat uw vader, die door de taliban tot drie maal toe met de dood was bedreigd en die deze bedreigingen duidelijk ernstig nam aangezien hij probeerde om één van hun eisen, namelijk het vrijlaten van een aantal taliban, in te willigen ook niet aan hun voornaamste eis

tegemoet kwam en stopte met zijn werk voor de nationale veiligheid (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 10). Hiernaar gevraagd gaf u het bevreemdende antwoord dat het onmogelijk was voor uw vader om zijn werk voor de nationale veiligheid stop te zetten aangezien hij geheime informatie had over de mensen van de overheid (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 24). Gevraagd of hij dan niet stopte met het doorgeven van informatie, stelt u dat hij daardoor in de problemen zou komen met de overheid. Het is echter niet geloofwaardig dat uw vader meer zou inzitten met potentiële problemen vanwege de overheid dan de concrete doodsb bedreigingen vanwege de taliban.

Ten slotte wordt in verband met het werk van uw vader voor de nationale veiligheid opgemerkt dat het vreemd is dat u dit werk niet beter kunt attesteren met originele, officiële documenten. Het enige document dat u van overheidswege kunt voorleggen met betrekking tot het werk van uw vader is een handgeschreven verklaring die na uw vertrek en dus na de moord op uw vader, werd opgesteld door de dorpsoudsten en die door het huidige hoofd van de nationale veiligheid van de provincie Laghman zou zijn bevestigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 12). Er kan echter redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien uw vader werkelijk gedurende drie jaar officieel in dienst was voor de nationale veiligheid, u ook documenten zou kunnen neerleggen die dateren van tijdens de periode dat hij aan de slag was voor de nationale veiligheid en die werden getekend door het toenmalige hoofd van de nationale veiligheid van de provincie Laghman.

Ook met betrekking tot de moord op uw vader wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat u stelt dat hiernaar geen onderzoek werd ingesteld door de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 25). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien een informant van de nationale veiligheidsdiensten door de taliban werd vermoord, er hiernaar onderzoek zou worden verricht door de autoriteiten. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat u geen enkel artikel of officieel document kunt neerleggen dat de moord op uw vader door de taliban attesteert. De enige door u neergelegde bewijsstukken die verband houden met de dood van uw vader zijn prints van foto's. De identiteit van de personen die op deze foto's staan afgebeeld of de eventuele verwantschap met u kan er echter niet worden uit afgeleid. Bovendien wordt opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid wat de doodsoorzaak is van de persoon die er op ten grave wordt gedragen.

In verband met uw eigen problemen met de taliban en de lokale autoriteiten wordt vervolgens opgemerkt dat u deze evenmin hebt aannemelijk gemaakt aan de hand van uw verklaringen en neergelegde bewijsstukken.

Uw verklaringen in verband met uw eigen problemen bevatten namelijk een aantal belangrijke tegenstrijdigheden. U verklaarde voor de DVZ dat u zich moest aanmelden bij de lokale politie nadat ze er waren achter gekomen dat u de taliban geld had gegeven (zie verklaring CGVS bij DVZ, punt 5). Voor het CGVS hebt u echter verklaard dat u door de politie werd meegenomen naar het districtshuis (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 26).

Ook stelde u voor de DVZ dat de taliban, nadat u was vrijgelaten uit het districtshuis, in de eerste maand van 1394 (maart-april 2015) nog eens waren langs gekomen om geld te eisen. U belde hierop naar de politie, die u bij uw vrijlating hun nummer hadden gegeven. De politie kwam en schoot in de lucht waarna de taliban wegvluchtten (zie verklaring CGVS bij DVZ, punt 5). Voor het CGVS verklaart u echter dat de taliban niet meer langskwamen nadat u uit het districtshuis werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 26). Gevraagd of er nog iets gebeurde in de twee, drie dagen dat u nog in Charbagh verbleef voor u naar Jalalabad vluchtte, stelt u dat er niets gebeurde. Geconfronteerd met deze belangrijke tegenstrijdigheid verklaart u aanvankelijk dat u de bewuste verklaringen voor de DVZ niet hebt afgelegd om vervolgens te stellen dat het een incident betrof dat vroeger zou hebben plaats gevonden (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 26-27). Geconfronteerd met het feit dat u dit incident in het geheel niet hebt vermeld bij het CGVS, stelt u dat het niet zo'n belangrijk incident is en dat u wel verklaard hebt voor het CGVS dat u het telefoonnummer kreeg van de politie bij uw vrijlating (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015). Ook stelt u dat het gaat om een detail en dat het mogelijk is dat mensen fouten maken. Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u een dergelijk belangrijk incident afdoet als een detail en u het zich niet herinnert tijdens uw gehoor voor het CGVS, ook niet wanneer u expliciet wordt gevraagd of er na uw vrijlating nog iets gebeurde.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet.

In verband met het attest dat de dorpsoudsten naar aanleiding van uw arrestatie schreven en ondertekenden en het attest van uw school wordt gesteld dat het hier gaat om handgeschreven verklaringen waarvan de waarachtigheid niet kan worden achterhaald. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten

bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dezelfde opmerking wordt gemaakt in verband met de vijf dreigbrieven, aangezien documenten uit niet-officiële bronnen om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan "officiële" stukken. Wat betreft de deze brieven wordt verder nog opgemerkt dat het vreemd is dat het telkens een kopie van dezelfde brief betreft, met een gekopieerd briefhoofd en stempel, en dat de inhoud van de brief en de datum telkens achteraf op deze kopieën werden aangebracht.

De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor

burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo blijkt dat u een middelbare opleiding hebt gevolgd en dat u Dari en Pasjtoe spreekt (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 7 en 16). Op financieel gebied staat uw familie bovendien sterk. Zo heeft uw familie drie boeren in dienst aan wie zij haar gronden verpacht en wordt hieruit een constante stroom van inkomsten gegenereerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 4). De 10 000 dollar die uw dollar die uw vlucht kostte kon werd betaald met spaargeld dat in uw huis voorhanden was, onder andere van de opbrengst van jullie gronden (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 15).

Overigens beschikt u over een belangrijk netwerk in de stad Jalalabad aangezien zowel uw oom langs moederskant als uw schoonbroer en zus er wonen (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 14). In hun huis vonden zowel u, uw moeder als uw broers en zussen bovendien al onderdak naar aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 14 en 19). In verband hiermee wordt opgemerkt dat het vreemd is dat, hoewel u voor het CGVS verklaart dat uw moeder, broers en zussen maar 15 dagen bij uw oom verbleven omstreeks uw eigen vertrek uit Afghanistan op 11 april 2014, u voor de DVZ op 28.07.2015 nog hebt verklaard dat uw moeder, broers en zussen allen bij uw oom in Jalalabad (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 19 en zie vragenlijst DVZ dd. 28.07.2015, punt 13 en 17).

Aangezien u, hoewel u goed op de hoogte bent van de lokale geografie in Charbagh en incidenten die daar plaats vonden in uw kindertijd, verkeerde verklaringen aflegt over de opeenvolgende districtshoofden die recent aan de macht waren in Qarghayi, bestaat bovendien het vermoeden dat u reeds langer uit Charbagh naar Jalalabad bent vertrokken (cf. supra).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen verwees u enkel naar uw problemen met de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.12.2015, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, van artikel 1 (2) van het vluchtelingenprotocol, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift pagina's 49 en 50 van het "Afghanistan Mid-year Report on Protection of Civilians in Armed Conflict" van augustus 2015 van UNAMA.

2.2. In de nota met opmerkingen voegt de Commissaris-generaal een "COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 van Cedoca toe ter actualisering van de informatie over de stad Jalalabad, hoofdplaats van de provincie Nangarhar.

2.3. De Raad oefent *in casu* een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van vreemdelingenwet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader door de taliban werd vermoord omdat hij voor de nationale veiligheidsdiensten werkte, (ii) verzoeker niet wordt geloofd dat naar de moord op zijn vader geen onderzoek werd ingesteld door de autoriteiten, (iii) verzoeker zijn eigen problemen evenmin aannemelijk maakt aan de hand van zijn verklaringen en neergelegde bewijsstukken, (iv) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende het eerste motief in de bestreden beslissing, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen dienaangaande en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal uit deze verklaringen, hetgeen deze motivering niet kan weerleggen. De Raad is niet overtuigd door de toelichting dat niemand – en dus ook verzoeker niet – exact weet wat het werk van zijn vader is en dat verzoeker dit pas is te weten gekomen nadat zijn vader werd vermoord door de taliban. Het is bovendien niet aannemelijk dat zijn vader het bezit van een geweer en een soort identiteitskaart dat hij blijkbaar bij zich droeg gedurende drie jaar dat hij werkzaam was, al die tijd kon verborgen houden voor verzoeker. In de toelichting spreekt verzoeker nog over bijkomende documenten die onderweg zijn en zullen worden overgemaakt, maar – daargelaten het feit dat deze documenten *in casu* slechts een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben – liggen deze niet voor, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden. Betreffende het tweede motief in de bestreden beslissing, voert verzoeker aan dat er in Afghanistan zoveel officiële sterfgevallen zijn dat deze niet allemaal ten gronde worden onderzocht, dat dit een van de redenen is waarom verzoeker is gevlucht en dat de overheid niet genoeg manschappen heeft om elk sterfgeval te onderzoeken.

Deze verklaring is niet aannemelijk *in casu*, indien verzoekers vader werkelijk drie jaar lang voor de nationale veiligheidsdienst heeft gewerkt en wordt vermoord door de taliban. Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker enkel een duidelijk *post factum* verweer voert, dat tot stand is gekomen door reflectie, tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de eigen problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken, zodat de Raad ook deze motivering als vaststaand beschouwt.

Waar verzoeker bij onderhavig verzoekschrift ook de motivering inzake het document van de dorpsoudsten betwist, wijst de Raad er vooreerst op dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Uit het door verweerder aan zijn nota met opmerkingen gevoegde COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 van Cedoca (bijlage 1) blijkt dat de in de bestreden beslissing vervatte analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad nog steeds actueel is. Verzoeker citeert weliswaar uit "Afghanistan - Midyear Report 2015, Protection Of Civilians In Armed Conflict", maar hieruit blijkt niet dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Het door verzoeker geciteerde UNAMA-rapport ligt immers mee aan de basis van de vermelde COI Focus, waarin het UNAMA-rapport in de bibliografie werd opgenomen. De Raad stelt dan ook samen met verweerder vast dat uitgebreid wordt ingegaan op de redenen waarom verzoeker zich wel in Jalalabad kan vestigen. Verzoeker beperkt zich tot een eenvoudige herhaling en bevestiging van enkele van zijn verklaringen. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk doen aan de concrete, in de voormelde motivering opgenomen en omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. De motivering aangaande het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en het voorhanden zijn voor verzoeker in de stad Jalalabad van een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP